

Het leven der vrouwen

Mientje wil een pop maar op haar verjaardag krijgt zij autootjes.

Boven aan Carla's verlanglijst prijkt 'autootjes' maar haar tantes draven af en aan met holly- hobbies.

Alie wil een grote broer maar kleine zus zeurt haar de kop kapot.

Stans die alsmaar op haar falie krijgt van grote broer smeekt om een kleine zus.

Sofia wil een vriend om mee te praten en te zweven. Maar om een of andere reden loopt zij alleen maar mannen die met drie benen op de grond staan tegen het lijf.

Fannie wil gemeenschap. Maar hoe doe je dat met zwamkousen?

Katrien verlangt een kind maar hoeveel doktoren ze ook bezoekt het komt er niet van. Thea reist het land af .om een abortus.

Atie die werken wil heeft een gezin. Als part- timer krijgt zij met haar tegenzetdiploma geen poot aan de grond.

Sprotje snakt naar huishouden, de hé-hele dag. Ze moet werken om het huis te kunnen betalen.

Olivia wil borstjes o als pruimen zo klein. Is er nou echt niks aan die grapefruits te doen?

Constantien droomt alsmaar van ananassen, desondanks serveert de spiegel haar elke ochtend weer dezelfde kersen. Zou God in het diepst van zijn gedachten dan toch een Godin zijn?

Hans Verweg

Verklaring

Ik zat aan mijn bureau, niet goed wetend wat met mezelf of met het bureau aan te vangen. Ineens sirenes. Vier brandweerwagens stoven achtermekaar door de Utrechtsestraat, richting Rembrandtsplein. Ik rende naar buiten en ging er op mijn fiets achteraan. Eén brandweerwagen kwam de Reguliersbreestraat uit en reed de Utrechtse- straat weer in. Langzaam zonder sirene. Daarom reed ik, turend naar rook, door naar de Munt. Nergens iets te zien. Ik aarzelde. Maar ziedaar, twee brandweerwagens kwamen over het Rokin aangescheurd. De één sloeg rechtsaf de Singel op. De ander die rechtdoor ging knalde bijna tegen een derde brandweer- wagen op, die vanuit de Vijzelstraat in één keer doorjoeg naar de Dam. Een en ander deed mij weer terug naar huis gaan om aldaar mijn interessante bezigheden te hervatten. Maar het gebeurde bleef mij bezighouden. Ik dacht aan al die flinke brandweerlieden. En ook aan hun vrouwen en kinderen. Dat ze maar door die stad moesten razen met gevaar voor eigen leven. Want zonder rook is het vuur moeilijk te vinden. Zo, edelachtbare, kwam ik er toe mijn bureau in de fik te zetten en de brandweer te bellen. Ik zie, achteraf, wel in dat ik dat misschien beter niet had kunnen doen.

Helen Verweg

Het druppen van de regen

De jongens van de Academie waren allemaal blij verrast toen ze hoorden dat Pol een meisje had opgelopen. Tijdens zijn stage in de provincie nog wel. Blij voor Pol die altijd over de andere sekse praatte als over een onoverkomelijk probleem. Maar ze dachten ook: als Pol dat lukt, nou... Het aantal protesten tegen stages buiten de stad verminderde met vijftig percent. En dan lag de werkelijkheid dit keer nog stukken voor op het gerucht: Pol zocht een ruimte om in samen te wonen. Onder vier ogen vertelde Pol intussen al dat hij twijfelde. Ze was leuk en lief en zo. Maar... Nee, dom was ze ook niet, beslist niet. Het was meer zo dat ze niet op hetzelfde communicatieniveau zaten. Ja, misschien toch wel omdat hij te intelligent was. Nu ging het nog. Maar straks. Hoezo? Nou, hij had haar bijvoorbeeld zijn scriptie laten lezen. Ze vond het een droog stuk met veel te veel woorden voor het weinige dat erin stond. Het wás een gortdroog stuk en het sop was de kool niet waard, maar toch zo'n opmerking stimuleerde niet. Ook had hij haar een keer meegenomen op milieuexcursie. Midden in een weiland, bij zo een in de oorlog gebouwd windmolentje, had dr. Van Dam zeer geïnspireerd een visionair verhaal gehouden over de toekomst van de energievoorziening. Fantastisch! Pol was wild enthousiast geweest. Haar commentaar: wel aardig, maar het drupte zo in m'n nek. Zelf had Pol niet eens gemerkt dat het geregend had. Op het jaarfeest van de Academie viel het meisje bijzonder goed bij de collega's. Niks niet verlegen. Wie ze leuk vond, daar ging ze op af. Meestal was dat niet Pol. Op een vrouwelijke collega na die vond dat 'het kind' zich zo 'sluipend voortbewoog' - een opmerking waarvan niet eens helemaal duidelijk was of ze dat ongunstig bedoelde - was iedereen het erover eens dat het haast niet te gelóven was dat dit nou Pols vriendin was. Pol zelf was door het dollé heen. Pas nu anderen haar waarde bepaald hadden kon hij er zelf in geloven. Maar opnieuw had hij niet gemerkt dat het geregend had die avond. Ook het druppen, in zijn nek dit keer, had hij niet gevoeld.

Hanna Verweg

In memoriam

Zijn veertigste verjaardag was toch nog hard aangekomen. Al tijdens het luidruchtige feest waren er momenten dat hij in een flits zijn leven overzag. Het vreemde was dat hij alleen maar zag wat er niet geweest was en- vooral - wat er nooit zou komen. Angstig scherpe beelden die pijnlijk blootlegden wat hij nu was en altijd zou blijven. Ja, de illusie, het lijk van de illusie, dat hij voor de rest van zijn leven met zich rond zou zeulen. In bed naast zijn vrouw verscheen hem het gezicht van Arnold met wie hij twintig jaar geleden deze illusie tot leven had geblazen. O, o, o wat zouden ze léven, dóen en wórden! 'Wat ga je doen?' murmelde zijn vrouw in haar slaap. 'Even een glaasje melk.' Zij wist van de illusie maar van het lijk zou zij nooit weten. Hoogstens zou zij zich over enkele jaren van hem laten scheiden vanwege het verderf dat hij rondom zich verspreidde. Hij trok zijn jas aan, ging naar buiten. Een opwelling. De hele stad liep hij door. Op deze tijd geen mensen, alleen lantarenpalen. Het huis van Arnold. Het licht op de zolder- kamer brandde maar het herkenningsfluitje vermocht de voordeur niet te openen. Hoeveel jaar was Arnold nu al weer dood? Arnold die als een gek had nagejaagd wat hij met geduld had proberen te dwingen. Allebei even tevergeefs. Had de agent - die hem voor de deur zag knielen, hem een tegel zag lichten, hem zijn zakken met straatzand zag vullen, zijn woorden, 'even wat zand, agent, om te begraven' hoorde en hem zonder proces-verbaal liet gaan - begrepen? Of had hij alleen maar zijn adem geroken? De adem van een feest. 'God, jij hebt veel melk gedronken, zeg,' zei zijn vrouw toen hij in bed stapte.

Ja, hij had veel melk gedronken.

Hans Verweg

Alfabet

A. B. had geen verweer gehad tegen het bruine vlekje op C. D. z'n blauwe ogen. Toen E. B., die hevig wandelde met F. G., het hoorde riep hij: 'Wat fijn voor A. om met zo een leuk vriendje te mogen spelen!' H. G. trok, zodra hij over het wandelen vernam, de stoute schoenen aan en schoof een briefje met een dropje erin op het bureau van zijn cheffin I. J., die meteen door de knieën ging. 'Wat heb ik,' waren haar heroïsche woorden, 'aan de accijnsvrije flessen whisky en parfum die mijn K. J. mij brengt van zijn verre reizen?' 'Niets!' schreeuwde H. G. veel te luid, terwijl hij zich het vijfde glaasje inschonk en later in zijn dagboek schreef dat hij nooit geweten had dat cheffinnen zo lekker en internationaal konden ruiken. K. J., wiens beroep (wetenschappelijk medewerker op de afdeling klinische psychologie) geen enkele aanleiding tot reizen gaf, was tijdens een weekendtraining blijven hangen aan de hulpverlenende Zuiderbuurvrouw L. M. Zij dreigde hem telefonisch met zelfmoord omdat de ervaring had uitgewezen dat dit de efficiëntste manier was om K. J. onmiddellijk te laten opvliegen van Schiphol. Zo kon ze er haar onbegrijpelijk jalouse N. M. op het juiste tijdstip in geuren en kleuren over vertellen, zodat deze zich de hele nacht bij ene O.P. impotent lag te verbijten. Er kwam bij dat K.J., geteisterd door onverklaarbare schuldgevoelens, ongenietbaar was als L. M. afwachtte tot hij op eigen initiatief met trein en bus kwam aankakken. Gesommeerd haar te komen redden was hij de tederheid zelve. Q. P.- nu we het er toch over hebben - vond zijn O. P. de meest fantastische vrouw van de wereld, maar de hevige en verheven gevoelens die zij in hem wist op te wekken verhinderden hem met haar het laagbijdegrondse plezier te hebben dat hem met de verachtelijke R. S. nu juist zo wonderbaarlijk lukte. Over haar T.S.- zoals bekend vijftien jaar jonger dan zij - heeft zich trouwens sinds kort de moe geworden schrijver U. V. ontfermd. Deze beschrijft in een verhaal zijn geluksbeleving toen hij zijn W. V. bereden zag door de grote onbekende tekenares X. Y. Waarom, lieve Z.Y., moet jij nu als enige analfabeet even halsstarrig trouw blijven aan X. als zij jou afwijst? Ik hou van jou. Van jou alleen Voor altijd! Jij van mij. Onze liefde, Z.Y., is ánders.

Helen Verweg

Troost

De oude man staart door het raam van de achtste verdieping en er is niemand die ziet wat hij ziet: daar rechts een leeggekloven schedel ter grootte van een kantoorgebouw; recht voor hem rijen geblakerde doodskisten, soms glijdt er één weg maar zijn plaats wordt direct weer ingenomen door een andere. Sinds wanneer zijn gras en bomen zwart? Groen? Hoe ziet groen er ook weer uit?

Hij buigt zich voorover. Ja, hij ziet wat hij ziet: een klein ventje, oogverblindend wit. Witte schoentjes, witte sokjes, witte beentjes, een wit pakje, witte haren. Hij dartelt, springt en huppelt met een bal. De oude man glimlacht vertederd. Hij is het zelf, weet hij. Zo speels, zo zorgeloos heeft hij zichzelf nog nooit meegemaakt. Dat hij dát op zijn leeftijd nog in mag halen. Een warm gevoel doorstroomt zijn lichaam. Zo warm heeft hij zich nog nooit gevoeld. 'Maar ventje pas nou op!' Maar het ventje past niet op. Ineens verdwijnt het in het grote zwarte gat, daar links opzij. Een duizeling bevangt de oude man. En een kou! Zo koud heeft hij zich nog nooit gevoeld. Zijn hele leven niet.

De dokter staat al naast hem, telt zijn pols. Geen optellen, maar aftellen als bij een lancering. 'Ik wil sterven dokter, nu!' Vreemd klinkt zijn stem. Als van een directeur, een generaal, een president. Zo zelfverzekerd en met gezag. Dat 'ik wil' in plaats van 'mag ik'. Zo heeft zijn stem nog nooit geklonken, zijn hele leven niet.

Maar de dokter zegt: 'Ben je gek, opa Verweg. Wat een sombere gedachten nou toch. Kijk toch 's naar buiten. Is dat niet een prachtig uitzicht?'

Hanna Verweg